

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci odsúdeného **J. S.** **pre trestný čin subvenčného podvodu** podľa § 250b ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14. apríla 2010 v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2009, sp. zn. 2 Ntok 1/08, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **J. S.** **sa zamietá.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. júna 2005, sp. zn. 1T 3/04, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Bratislava zo dňa 3. júla 2007, sp. zn. 2 To 95/2005, bol obžalovaný **J. S.** uznaný za vinného z trestného činu subvenčného podvodu podľa § 250b ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov, so zaradením pre výkon trestu do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť Štátnemu fondu rozvoja bývania Bratislava (ďalej ŠFRB) škodu vo výške 5 879 816 Sk.

Krajský súd v Banskej Bystrici z 23. januára 2009, sp. zn. 2 Ntok 1/08, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. z dôvodov § 394 ods. 1 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného **J. S.**

na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci. Svoje rozhodnutie odôvodnil, okrem iného tým, že v konaní o povolení obnovy konania nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jej povolenie. Má za to, že dôkazy ktoré vykonal na verejnom zasadnutí, ako aj skutočnosti uvádzané odsúdeným by spolu s dôkazmi a skutočnosťami produkovanými v základnom konaní neodôvodňovali iný záver o vine odsúdeného než, ako to učinil prvostupňový a odvolací súd.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený J. S., ktorú neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V jej písomných dôvodoch v podstate poukazoval na to, že obligatónnym znakom skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu podľa § 250b ods. 1 Tr. zák. je uvedenie iného do omylu, v konkrétnom prípade pracovníkov ŠFRB, pričom tento trestný čin je úmyselným trestným činom a nie je možné spáchať ho vo forme nedbanlivostného konania. Je toho názoru, že nové dôkazy, výpovede svedkov vykonané na verejnom zasadnutí dňa 23. januára 2009 bude potrebné hodnotiť až po zrušení napadnutého rozsudku a to v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Navrhoval preto, zrušiť napadnuté uznesenie a povoliť obnovu konania v jeho trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 1 T 3/2004,

Na podklade tejto sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd vykonal na verejnom zasadnutí všetky potrebné a dostupné dôkazy a po ich vyhodnotení postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. por. dospel tak k úplným a správnym záverom, keď návrh odsúdeného J. S. na povolenie obnovy konania, ako nedôvodný zamietol. Svoje závery krajský súd podrobne a vecne správne tiež aj odôvodnil. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto s argumentáciou krajského súdu uvedenou v napadnutom

uznesení v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach na ňu poukazuje a k námietkam odsúdeného v písomne odôvodnenej sťažnosti uvádza:

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť, okrem iného, iné rozhodnutie o vine.

V nadväznosti na uvedené je potrebné zdôrazniť, že **v konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní tak, ako sa toho domáha odsúdený v podanej sťažnosti.** Toto konanie sa v zmysle vyššie citovaného ustanovenia obmedzuje len na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku možno skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami, alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Naproti tomu za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné zo základného konania tak, ako je tomu aj v preskúvanom prípade. Z obsahu spisu 1T 3/04, Krajského súdu v Banskej Bystrici totiž vyplýva, že okolnosti za akých bol poskytnutý úver od ŠFRB boli predmetom podrobného dokazovania, pričom súd pri rozhodovaní vychádzal aj z výpovedí svedka RSDr. M. S., ktorý na hlavnom pojednávaní dňa 23. novembra 2004 prehlásil, že ak by obžalovaný do čestného prehlásenia uviedol, že úver poskytnutý Prvou stavebnou sporiteľňou nespláca, v žiadnom prípade by mu úver od ŠFRB poskytnutý nebol.

Z vyššie uvedeného je preto zrejmé, že skutočnosti, s ktorými argumentuje odsúdený v návrhu na obnovu konania, nemožno považovať za nové skutočnosti, a preto krajský súd postupoval správne, keď dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania.

S poukazom na vyššie uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o sťažnosti odsúdeného J. S. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 14. apríla 2010

JUDr. M. L i p o v s k ý , v. r.

predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Štefan Sekelský

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová